

Arrest

nr. 148 853 van 30 juni 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 21 mei 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 16 april 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 31 mei 2012 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 april 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 mei 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. MATROYE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 29 november 2010 dient de verzoekende partij een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) in. Op 9 februari 2011, 3 maart 2011, 31 januari 2012 en 2 maart 2012 werd de aanvraag geactualiseerd of aangevuld.

1.2. Op 16 april 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 29.11.2010 werd ingediend en op datum van 09.02.2011, 03.03.2011, 31.01.2012 en 02.03.2012 werd aangevuld door :

K.B. (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

Betrokkene verklaart sedert 2004 in België te zijn, zonder dat hij geprobeerd heeft om een machtiging tot een verblijf van lange duur te bekomen op een andere wijze dan door middel van de aanvraag die werd ingediend op basis van artikel 9bis op 28.09.2009 en dit 5 jaar na zijn zelf verklaarde binnenkomst. Aldus heeft verzoeker gedurende 5 jaar illegaal in België verbleven. Dat hieruit volgt dat hij zichzelf doelbewust in een illegale en precaire situatie heeft gebracht en gedurende verschillende jaren opzettelijk in die situatie is gebleven zodat ze zelf aan de oorsprong ligt van de schade waarop hij zich beroept.

Wat betreft de opmerking van betrokkene dat deze aanvraag 9bis ongegrond werd verklaard op 30.07.2010 en dit omdat de voorgelegde arbeidsovereenkomst volgens de advocaat van betrokkene wegens omstandigheden buiten de wil van betrokkene niet aan de vereisten voldeed; betrokkene had de mogelijkheid om binnen de 30 dagen in beroep te gaan. Hij heeft van deze mogelijkheid geen gebruik gemaakt en heden is de behandeling van deze aanvraag afgesloten.

Betrokkene verklaart ook dat hij in zijn land van herkomst geen toekomst meer heeft, echter verzuimt hij het om bewijzen voor te leggen die deze loutere bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. Wat betreft de integratie van betrokkene, namelijk dat hij een vrienden- en kennissenkring heeft opgebouwd, dat hij werkbereid is en een arbeidscontract met SPRL Construct Clean van 01.10.2010 voorlegt en dat hij een diploma heeft dat in België erkend is al een diploma algemeen secundair onderwijs, deze behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld.

Omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielpcedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, betreffen de gegrondheid van de aanvraag en kunnen derhalve niet verantwoord worden waarom deze (aanvraag) in België, en niet in het buitenland, is ingediend. (RvS 9 december 2009, nr 198.769)

Bijgevolg verzoek ik u door afgifte van het model van bijlage 13 van het K.B. van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. van 27 oktober 1981), zoals ingevoegd bij het K.B. van 22 november 1996 (B.S. van 6 december 1996) en gewijzigd door het K.B. van 22 juli 2008 (B.S. van 29 augustus 2008), aan de

betrokkene kennis te geven van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie waarbij hem bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten binnen de 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

Reden van de maatregel:

• De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten (art. 7, al 1,1° van de Wet van 15 december 1980). Niet in het bezit van een geldig paspoort en geldig visum.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel werpt verzoeker de schending op van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, de schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen, de schending van de motiveringsplicht, het rechtszekerheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en tenslotte van het redelijkheidsbeginsel.

2.1.2. Verzoeker licht zijn eerste middel als volgt toe:

“Verzoeker heeft op 26.09.2009 bij de Burgemeester van Ronse een aanvraag om machtiging tot verblijf overeenkomstig het art. 9bis van de Wet van 15 december 1980 en overeenkomstig de nieuwe instructies m.b.t. de toepassing van het oude artikel 9.3 en het artikel 9bis van de Vreemdelingenwet sinds 19/7/2009' ingediend. Op 30 juli 2010 werd echter de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een beslissing genomen waarin de aanvraag van verzoeker dd. 23.09.2009 om machtiging tot verblijf overeenkomstig het artikel 9bis van de Vreemdelingenwet ongegrond werd verklaard. Dat derhalve, gelet op voormelde aan verzoeker betekende ongegrondheidsbeslissing aangaande haar aanvraag art. 9bis Vw., dient te worden vastgesteld dat reeds door verweerder werd geoordeeld dat in hoofde van verzoeker er wel degelijk sprake is van uitzonderlijke omstandigheden welke de tijdelijke terugkeer naar zijn land van herkomst verhinderen of moeilijk maken!! Dat verweerder geenszins de nieuwe aanvraag overeenkomstig art. 9bis Vw. van verzoeker kon onontvankelijk verklaren gelet op de eerder genomen ontvankelijkheidsbeslissing aangaande zijn vroegere aanvraag overeenkomstig art. 9bis Vw. Dat er derhalve sprake is van schending van het art. 9bis Vw, van de motiveringsplicht, van het rechtszekerheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel. Dat, alvorens een (nieuwe) beslissing te nemen aangaande verzoekers aanvraag om machtiging tót verblijf, geenszins werd rekening gehouden met verzoekers vorige aanvraag overeenkomstig art. 9bis Vw. en met de ontvankelijkverklaring van deze. Dat er sprake is van schending van het rechtszekerheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel nu, door het ontvankelijk verklaren van verzoekers vorige aanvraag overeenkomstig art. 9bis Vw., verzoeker er redelijkerwijze ervan uitging dat verweerder de door verzoekers ingeroepen uitzonderlijke omstandigheden (welke identiek zijn als deze ingeroepen in haar nieuwe aanvraag overeenkomstig art. 9bis Vw. dd. 26.11.2010), reeds effectief had aanvaard als omstandigheden welke de tijdelijke terugkeer naar zijn land van herkomst verhinderen of moeilijk maken om de machtiging aan te vragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland”.

De motieven van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in die beslissing gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is voldaan aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoeker, die zich verzet tegen de motieven van de bestreden beslissing, in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is

uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen.

Met de thans bestreden beslissing wordt de aanvraag van verzoeker om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet beoordeeld.

Artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van diezelfde wet luidt als volgt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

Uit het voorgaande blijkt dat de mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen als uitzonderingsbepaling restrictief moet worden geïnterpreteerd. De “buitengewone omstandigheden” strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar om te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend. Het betreft omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken. Een aanvraag, ingediend op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, vereist dus vanwege de overheid een dubbel onderzoek:

1° wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;

2° wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de verwerende partij over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek bij de consulaire of diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Hij dient met andere woorden aan te tonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van oorsprong of naar een land waar hij gemachtigd is te verblijven, om er zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen. Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waarin het ingeroepen beletsel precies bestaat.

De bestreden beslissing verklaart de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk. In casu is dus de vraag aan de orde of de verwerende partij kon oordelen of verzoeker afdoende aannemelijk heeft gemaakt dat het voor hem onmogelijk, dan wel

bijzonder moeilijk is om zijn aanvraag te doen vanuit zijn land van oorsprong of het land waar hij gemachtigd is te verblijven.

Verzoeker betoogt dat gelet op eerdere beslissing van 30 juli 2010 waarbij diens aanvraag in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet ontvankelijk doch ongegrond werd bevonden, het in zijnen hoofde reeds bewezen is dat hij zich in 'buitengewone omstandigheden' bevindt, zodat de aanvraag van 29 november 2010, dewelke geleid heeft tot de voorliggende bestreden beslissing van 16 april 2012 ontvankelijk had moeten worden verklaard. Hij kan hierin echter niet worden bijgetreden: elke aanvraag moet individueel en afzonderlijk op zijn merites worden beoordeeld in het licht van de bepalingen van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Verzoekers standpunt lijkt uit te gaan van de veronderstelling dat het al dan niet bestaan van buitengewone omstandigheden een statisch gegeven is, terwijl niets minder waar is: de vraag of het voor een vreemdeling op een bepaald ogenblik onmogelijk, dan wel bijzonder moeilijk is om zijn aanvraag te doen vanuit zijn land van oorsprong of het land waar hij gemachtigd is te verblijven is per definitie afhankelijk van tijd en plaats. Bovendien kan er niet aan worden voorbijgegaan dat in de beslissing van 30 juli 2010 toepassing werd gemaakt –weliswaar in het kader van de discretionaire bevoegdheid van de verwerende partij- van de criteria van de instructie van 19 juli 2009, die door de Raad van State werd vernietigd zodat in die beslissing geen uitspraak werd gedaan over het al dan niet voorhanden zijn van buitengewone omstandigheden. In de thans bestreden beslissing wordt daarentegen uitdrukkelijk gesteld dat de criteria van de vernietigde instructie niet meer van toepassing zijn, waarna, volledig in lijn met artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, wordt overgegaan tot het onderzoek van de aangevoerde buitengewone omstandigheden.

Samenvattend moet dan ook worden gesteld dat het ontvankelijk bevinden van een voorgaande aanvraag niet per definitie met zich brengt dat alle volgende aanvragen ook ontvankelijk worden bevonden. Het rechtszekerheidsbeginsel –een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315- 349)- kan dan ook niet geschonden zijn.

Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat het noch kennelijk onredelijk, noch in strijd is met artikel 9bis van de Vreemdelingenwet om, zoals dat wettelijk is voorgeschreven, bij een nieuwe aanvraag een nieuw onderzoek te wijden aan het voorhanden zijn van de buitengewone omstandigheden. Wat betreft de opgeworpen schending van het redelijkheidsbeginsel geldt dat op grond van de argumentatie in het eerste middel er geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissing van 16 april 2012 onderbouwen en het dispositief van deze beslissing, zodat verzoeker ook niet kan worden gevolgd waar hij stelt dat het redelijkheidsbeginsel werd geschonden (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Verder, wat de ingeroepen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel betreft, toont verzoeker niet aan dat de elementen uit de aanvraag niet na een grondig onderzoek en op basis van de juiste gegevens zouden zijn beoordeeld. Een schending van dit beginsel is derhalve evenmin aannemelijk gemaakt.

Wat betreft de opgeworpen schending tenslotte van het rechtszekerheidsbeginsel tenslotte, geldt dat verzoeker geen rechtszekerheid kan puren wat betreft het zonder meer aannemen van buitengewone omstandigheden in het kader van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet in een nieuwe, onderscheiden aanvraag, louter en alleen omdat in een eerdere onderscheiden en afgesloten aanvraag deze buitengewone omstandigheden wel aangenomen werden. Dergelijke stelling houdt overigens geen rekening met de inherente eigenschap van buitengewone omstandigheden, met name dat deze bij definitie onderhevig zijn aan veranderingen en evoluties in de tijd.

Het eerste middel is niet gegrond.

2.2.1. In een tweede middel werpt verzoeker de schending op van het artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, de schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van de bestuurshandelingen en van de uitdrukkelijke motiverings- en van de zorgvuldigheidsplicht. Tenslotte werpt verzoeker een manifest gebrek aan motivering en kennelijke appreciatiefout op.

2.2.2. Verzoeker licht zijn tweede en laatste middel als volgt toe:

“1.

Verzoeker heeft op 26 november 2010 bij de Burgemeester van Ronse een aanvraag om machtiging tot verblijf overeenkomstig het art. 9bis van de Wet van 15 december 1980 ingediend.

Op 17 april 2012 werd verzoeker een beslissing van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en voor Maatschappelijke Integratie dd. 16.04.2012, waarin de aanvraag van verzoeker dd. 26.11.2010 om machtiging tot verblijf overeenkomstig het artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard, betekend (cf. stuk 1).

2.

Overwegende dat de bestreden beslissing stelt dat de elementen van integratie, verzoekers gevolgdde Nederlandse taallessen, verzoekers opvang in België door familie en vrienden, verzoekers werkbereidheid en de neerlegging van een arbeidsovereenkomst behoren tot de gegrondheidsfase en niet verantwoordend dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend.

Overwegende dat de bestreden beslissing ten onrechte stelt dat de elementen betreffende de integratie ipso facto moeten worden beschouwd als elementen ten gronde van de regularisatieaanvraag en dat deze enkel het voorwerp zouden kunnen uitmaken van onderzoek ten gronde van de regularisatieaanvraag conform het artikel 9bis van de wet van 15 december 1980.

Dat de bestreden beslissing daarmee ingaat tegen rechtspraak van de Raad van State, die reeds heeft geoordeeld dat de elementen van integratie wel degelijk van belang kunnen zijn voor de beoordeling van de ontvankelijkheid van een regularisatieaanvraag;

Dat in een arrest nr. 118.953 van 30 april 2003 de Raad van State reeds oordeelde dat elementen van integratie niet altijd zonder belang zijn voor de beoordeling van de ontvankelijkheid van een regularisatieaanvraag.

Dat de bestreden beslissing daarom niet zonder meer kan stellen dat deze elementen van integratie niet in rekening zouden kunnen worden gebracht, gelet op het feit dat verzoeker de absolute noodzaak voelde om in België te blijven, gelet op zijn voorbeeldige integratie en gelet op zijn tewerkstellingsmogelijkheid in België.

Dat in een ander arrest nr. 135.090 van 21 september 2004 de Raad van State ook heeft geoordeeld:

(....)

3.

Dat de bestreden beslissing evenmin voor verzoeker heeft gemotiveerd waarom de elementen van integratie geen uitzonderlijke omstandigheden kunnen uitmaken, zodat de bestreden beslissing moet worden gesanctioneerd zoals dit is gebeurd in het hierboven aangehaalde arrest van de Raad van State.

4.

Dat verzoeker reeds langdurig ononderbroken in België verblijft, dat hij alles in het werk heeft gesteld om zich zo vlug mogelijk in de Belgische samenleving integreren, dat verzoeker in het bezit is van een arbeidsovereenkomst en onmiddellijk aan de slag kan, dat hij beschikt over een blanco-strafverleden. Dat verzoeker zijn volledig bestaan terug heeft opgebouwd in België, zodat niet op ernstige wijze kan worden beweerd dat een dergelijke integratie in de Belgische samenleving, in combinatie met een onmiddellijke tewerkstellingsmogelijkheid, geen omstandigheid zou uitmaken die het bijzonder moeilijk maakt voor verzoeker om terug te keren naar zijn land van herkomst, zelfs al zou dit tijdelijk zijn. Dat trouwens geen enkele garantie kan worden gegeven aan verzoeker dat de terugkeer slechts tijdelijk zou zijn, omdat de Dienst Vreemdelingenzaken geen enkele verplichting heeft om bij een onderzoek ten gronde van de regularisatieaanvraag effectief een machtiging tot verblijf af te leveren wanneer deze aanvraag wordt ingediend in het land van herkomst. Dat er daarom, gelet op zijn verknochtheid en geworteld zijn in de Belgische samenleving, er niet aan verzoeker kan worden verweten dat hij zijn aanvraag heeft ingediend in België. Dat de motivering van de bestreden beslissing daarom een kennelijk gebrekkige motivering bevat en een kennelijke appreciatie fout. Dat de bestreden beslissing in strijd is met het artikel 9bis Vw., met de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en met de motiverings- en van de zorgvuldigheidsplicht.

5.

Dat tenslotte verzoeker in zijn aanvraag dd. 26.11.2010 uitdrukkelijk heeft gewezen dat hij geen enkele schuld heeft aan het feit dat de door zijn voormalige werkgever afgeleverde arbeidsovereenkomst niet beantwoordde aan de gestelde voorwaarden. Dat verweerder dienaangaande volkomen onterecht stelt dat verzoeker heeft nagelaten beroep in te dienen. Dat immers de werkgever (en niet de werknemer) gehouden is een correcte arbeidsovereenkomst af te leveren. Dat het een algemeen gekend gegeven is dat verzoeker als werknemer geen enkele inspraak/inbreng dienaangaande heeft en volledig afhankelijk is van de goodwill van de werkgever. Dat wanneer de werkgever nalaat een arbeidsovereenkomst af te leveren die aan de gestelde voorwaarden voldoet, de werknemer (in casu verzoeker) geenszins enige schuld dienaangaande treft en daarom minstens de kans diende te krijgen een nieuwe werkgever te

zoeken. Dat dit in casu niet is gebeurd. Dat het totaal onredelijk is te stellen dat "verzoeker de mogelijkheid had om binnen de 30 dagen in beroep te gaan" nu de werkgever diegene is die een arbeidsovereenkomst dient af te leveren die aan de gestelde voorwaarden voldoet. Dat derhalve geenszins op een afdoende manier in de bestreden beslissing wordt gemotiveerd waarom verzoeker niet wordt toegelaten een nieuwe arbeidsovereenkomst neer te leggen. Dat evenmin in de bestreden beslissing wordt gemotiveerd bij welke instantie verzoeker wel gehouden was beroep in te dienen tegen een hem afgeleverde arbeidsovereenkomst die niet aan de gestelde voorwaarden voldoet. Dat er sprake is van schending van de motiverings- en van de zorgvuldigheidsplicht en van het redelijkheidsbeginsel en van een kennelijke appreciatiefout".

2.2.3. Uit de bespreking van het eerste middel blijkt dat de formele motiveringsplicht niet werd geschonden. De motieven van de bestreden beslissing staan immers duidelijk te lezen in deze beslissing en verzoeker kent deze motieven daar hij er kritiek op levert.

2.2.4. De elementen die door verzoeker werden aangebracht en die wijzen op een mogelijke integratie werden door de verwerende partij in de bestreden beslissing beoordeeld als volgt:

"Wat betreft de integratie van betrokkene, namelijk dat hij een vrienden- en kennissenkring heeft opgebouwd, dat hij werkbereid is en een arbeidscontract met SPRL Construct Clean van 01.10.2010 voorlegt en dat hij een diploma heeft dat in België erkend is al een diploma algemeen secundair onderwijs, deze behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld.

Omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielpcedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, betreffen de gegrondheid van de aanvraag en kunnen derhalve niet verantwoord worden waarom deze (aanvraag) in België, en niet in het buitenland, is ingediend. (RvS 9 december 2009, nr 198.769)"

2.2.5. Dat niet werd gemotiveerd waarom deze elementen geen uitzonderlijke omstandigheden kunnen uitmaken, zoals verzoeker wil laten geloven, kan dan ook niet worden gevolgd: de verwerende partij heeft er duidelijk op gewezen dat zij van oordeel is dat deze elementen de gegrondheid van de aanvraag betreffen en in deze (ontvankelijkheids)fase niet worden behandeld.

2.2.6. Verzoeker verwijst naar en citeert uit rechtspraak van de Raad van State om aannemelijk te maken dat deze elementen wel degelijk van belang kunnen zijn voor de beoordeling van de ontvankelijkheid van de aanvraag, maar verliest daarbij uit het oog dat, zoals dat ook reeds in de bestreden beslissing werd aangehaald, recenter de Raad van State oordeelde dat *"omstandigheden die louter betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielpcedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen"*, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoord worden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Verzoeker toont met de verwijzing naar de voormelde elementen uit zijn aanvraag niet aan dat daar in zijn geval anders over zou moeten worden gedacht.

2.2.7. In zoverre verzoeker er op wijst dat niet is aangetoond dat het slechts om een tijdelijke verwijdering zal gaan, dient te worden benadrukt dat thans alleen wordt geoordeeld over de vraag of de verwerende partij op deugdzame wijze heeft geoordeeld dat er geen buitengewone omstandigheden zijn aangetoond in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, dat niet vooruit kan worden gelopen op de beslissing die zal worden genomen in het kader van de gegrondheid van de aanvraag en op de beoordeling door de verwerende partij of de integratie van verzoeker een machtiging tot verblijf in België rechtvaardigt en dat verzoeker de regelmatigheid van een eventuele weigeringsbeslissing ten gronde in beroep eveneens kan laten toetsen.

2.2.8. Ten slotte richt verzoeker zich nog tegen het volgende motief in de bestreden beslissing:

"Wat betreft de opmerking van betrokkene dat deze aanvraag 9bis ongegrond werd verklaard op 30.07.2010 en dit omdat de voorgelegde arbeidsovereenkomst volgens de advocaat van betrokkene wegens omstandigheden buiten de wil van betrokkene niet aan de vereisten voldeed; betrokkene had de mogelijkheid om binnen de 30 dagen in beroep te gaan. Hij heeft van deze mogelijkheid geen gebruik gemaakt en heden is de behandeling van deze aanvraag afgesloten."

2.2.9. De Raad acht de zinsnede dat de behandeling van de (vorige) aanvraag is afgesloten ter zake determinerend, en de overige beschouwingen dienaangaande als overtollige motieven. Ingaan op de grieven van verzoeker zou in wezen niet meer zijn dan ingaan op de wettigheid van de motieven van een beslissing –met name deze inzake een vorige aanvraag op grond van artikel 9bis- die niet het voorwerp is van het onderhavige beroep, waartoe de Raad niet bevoegd is. Aangezien verzoeker niet betwist dat de vorige aanvraag is afgesloten, slaagt hij er niet in om dit determinerende motief te ontwichten.

2.2.10. Verzoeker toont niet aan dat de bestreden beslissing onwettig zou zijn in het licht van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, dat zij niet naar behoren werd gemotiveerd, dat er een manifeste beoordelingsfout aan de basis zou liggen, dan wel dat met bepaalde stukken ten onrechte geen rekening zou zijn gehouden.

2.2.11. Het tweede middel is niet gegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig juni tweeduizend vijftien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS